

**НАСТАВНО –НАУЧНОМ ВИЈЕЋУ ПРАВОСЛАВНОГ
БОГОСЛОВСКОГ ФАКУЛТЕТА „СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ ОСТРОШКИ“
У ФОЧИ И СЕНАТУ УНИВЕРЗИТЕТА У ИСТОЧНОМ САРАЈЕВУ**

Предмет: Извјештај комисије о пријављеним кандидатима за избор у академско звање - ванредног професора, ужа научна област:Филозофија религије, теологија и религиозне студије (ужа образовна област Примјењена теологија)

Одлуком научно-наставног вијећа Православног богословског факултета „Свети Василије Острошки“ у Фочи Универзитета у Источном Сарајеву, број 122/21 од 13. 01. 2021, именовани смо у Комисију за разматрање конкурсног материјала и писање извјештаја по конкурс, објављеном у дневном листу “Глас Српске“ од 02.12.2020. године, за избор у академско звање ванредни професор, ужа научна област Филозофија религије, теологија и религиозне студије (ужа образовна област Примјењена теологија)

ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

Састав комисије¹ са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назив научне области, научног поља и уже научне/умјетничке области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:

1. протојереј-ставрофор проф. др Владимир Ступар, ванредни професор, предсједник
Научна област: Хуманистичке науке
Ужа научна област Филозофија религије, теологија и религиозне студије
Ужа научна/умјетничка област: Примјењена теологија
Датум избора у звање: 15.07.2019. године
Универзитет у Источном Сарајеву
Православни богословски факултет „Свети Василије Острошки“ Фоча

2. протојереј-ставрофор проф. др Радомир Поповић, редовни професор, члан
Научна област: Хуманистичке науке
Научно поље: Хуманистика
Ужа научна/умјетничка област: Историјско-теолошке науке
Датум избора у звање: 24.10.2000. године
Универзитет у Београду
Православни богословски факултет Београд

3. протојереј-ставрофор проф. др Ненад Тупеша, ванредни професор, члан
Научна област: Хуманистичке науке
Научно поље: Хуманистика
Ужа научна/умјетничка област: Примјењена теологија
Датум избора у звање: 15.07.2019.
Универзитет у Источном Сарајеву
Православни богословски факултет „Свети Василије Острошки“ Фоча

¹ Комисија се састоји од најмање три наставника из научног поља, од којих је најмање један из уже научне/умјетничке за коју се бира кандидат. Најмање један члан комисије не може бити у радном односу на Универзитету у Источном Сарајеву, односно мора бити у радном односу на другој високошколској установи. Чланови комисије морају бити у истом или вишем звању од звања у које се кандидат бира и не могу бити у сродству са кандидатом.

На претходно наведени конкурс пријавио се један кандидат:

1. Др Саша Шољевић

На основу прегледа конкурсне документације, а поштујући прописане чланове² 77., 78. и 87. Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“ бр. 73/10, 104/11, 84/12, 108/13, 44/15, 90/16), чланове 148. и 149. Статута Универзитета у Источном Сарајеву и чланове 5., 6., 37., 38. и 39³. Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву, Комисија за писање извјештаја о пријављеним кандидатима за изборе у звања, Наставно-научном вијећу Православног богословског факултета „Свети Василије Острошки“ у Фочи и Сенату Универзитета у Источном Сарајеву подноси слиједећи извјештај на даље одлучивање:

ИЗВЈЕШТАЈ

КОМИСИЈЕ О ПРИЈАВЉЕНИМ КАНДИДАТИМА ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ

I ПОДАЦИ О КОНКУРСУ
Одлука о расписивању конкурса, орган и датум доношења одлуке
Православни богословски факултет „Свети Василије Острошки“, 19. 11. 2020.
Дневни лист, датум објаве конкурса
“Глас српске“, 02.12. 2020.
Број кандидата који се бира
Један
Звање и назив уже научне/умјетничке области, уже образовне области за коју је конкурс расписан, списак предмета
Ванредни професор, ужа научна област Филозофија религије, теологија и религиозне студије (ужа образовна област Примјењена теологија)
Број пријављених кандидата
Један

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТИМА
ПРВИ КАНДИДАТ
1. ОСНОВНИ БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ
Име (име једног родитеља) и презиме
Саша (Александар) Шољевић
Датум и мјесто рођења
29. мај 1969, Сарајево

Установе у којима је кандидат био запослен Богословија Светог Петра Дабробосанског, Фоча, Богословски факултет Светог Василија Острошког, Фоча
Звања/радна мјеста Библиотекар Богословије, доцент Богословског факултета
Научна област Хуманистичке науке
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима
2. СТРУЧНА БИОГРАФИЈА, ДИПЛОМЕ И ЗВАЊА
Основне студије/студије првог циклуса Назив институције, година уписа и завршетка Духовна академија Светог Василија Острошког, Фоча, 1996 – 2002
Назив студијског програма, излазног модула
Просјечна оцјена током студија², стечени академски назив 8,92 дипломирани теолог
Постдипломске студије/студије другог циклуса Назив институције, година уписа и завршетка Духовна академија Светог Василија Острошког 2003 - 2009
Назив студијског програма, излазног модула
Просјечна оцјена током студија, стечени академски назив 9.83, магистар православних богословско-филозофских наука
Наслов магистарског/мастер рада Патријарх Димитрије Павловић и његово доба
Ужа научна/умјетничка област Примјењена теологија
Докторат/студије трећег циклуса Назив институције, година уписа и завршетка (датум пријаве и одбране дисертације) Православни богословски факултет Светог Василија Острашког, 2009 – 2012.
Наслов докторске дисертације Положај Српске православне цркве у СР БиХ између 1945. и 1975. године
Ужа научна област Примјењена теологија

² Просјечна оцјена током основних студија и студија првог и другог циклуса наводи се за кандидате који се бирају у звање асистента и вишег асистента.

Претходни избори у звања (институција, звање и период)

Богословски факултет у Фочи, доцент, 2016 - 2021

3. НАУЧНА/УМЈЕТНИЧКА ДЈЕЛАТНОСТ КАНДИДАТА**Радови прије првог и/или посљедњег избора/реизбора**

Положај СПЦ у СР БиХ 1945. – 1975. (ПБФ у Фочи, 2015);
 Марчанска унија: Историјски преглед (Годишњак ПБФ у Фочи бр. 11/2012);
 Значај четири меморандума у борби за црквено-школску аутономију Срба у БиХ (Годишњак ПБФ у Фочи бр. 12/2013);
 Однос владике Николаја Велимировића према свештеницима у Македонији (Радови Филозофског факултета у Палама, 1-2/2014);
 Пути недоходи међурелигијског дијалога (Годишњак ПБФ у Фочи бр. 13/2014);
 Свети Петар Сарајевски: Мучеништво као педагошки идеал (Светигора број 245, Цетиње, 2015).

Радови послје посљедњег избора/реизбора³**- Правни положај СПЦ у СР БиХ 1975. – 1990. (ПБФ у Фочи 2020).**

Аутор у књизи истиче да су савезни и републички органи настојали да администрирају у црквеним и вјерским питањима, у убјеђењу да административно мијешање има одлучујући утицај и да је могуће контролисати Цркву и полако је уклањати из друштва, а вјернике одвраћати од вјере и учешћа у црквеном животу. Такође, они су административно укидали поједине црквене установе и организације, што је у суштини била политика црквеног и вјерског прогона, без обзира на то што су административне мере правдане законским прописима. Та концепција претпостављала је гледање на Цркву као на априори негативну и реакционарну установу. У марксистичкој теорији и пракси „класни интерес“ увијек је имао предност над правом, које је било посматрано у свјетлу практичне организације друштва. Такав правни тоталитаризам полазио је од поимања да су цркве и вјерске заједнице само посебна врста удружења, као политичке странке и синдикати. Одвојеност државе и Цркве југословенски комунисти доживјели су као непожељност сарадње и учешћа цркава и вјерских заједница у јавном животу, као императив контролисања унутрашњег живота цркава и покушај искоришћавања вјерских заједница за своје политичке циљеве. Основа марксистичког схватања права садржана је у учењу о класном карактеру права, и у примјени интегралног дијалектичког метода као базе правне надградње уместо формалноправне логике у друштвеним односима. Дакле, наметнуто је учење да правне норме произилазе из друштвених односа, да је свако право класни производ, а да марксистичка методологија подразумијева примјену дијалектике, као посебног начина мишљења и истраживања друштвених појава помоћу историјско-материјалистичке методе. Није постојала ниједна друштвена појава која је сама по себи искључивала могућност употребе оваквог метода, јер је марксизам проглашен најважнијим и научно

³ Навести кратак приказ радова и књига (научних књига, монографија или универзитетских уџбеника) релевантних за избор кандидата у академско звање.

најзаснованијим начином истраживања и мишљења.

- Рељевско-сарајевска богословија 1882-1941, у монографији: 25 година Православног богословског факултета Светог Василија Острошког у Фочи (ПБФ у Фочи, 2019)

Аутор истиче да је Земаљска влада од оснивања Рељевско-сарајевске богословије контролисала и усмјеравала њен рад. Школа је издржавана средствима Земаљске владе, а упис кандидата из три митрополије био је дозвољен само уз сагласност власти. Земаљска влада прописала је школске предмете, а управника Богословије и професоре постављало је заједничко Министарство финансија у Бечу. Кандидатима за које је процијењено да потичу из породица које су политички неподобне није био дозвољен упис, а за управника и професоре њеним Статутом је у духу језика окупационе администрације одређено да морају да буду синови Босне и Херцеговине, а науке да су свршили у Аустро–Угарској монархији. Непосредан надзор над Училиштем вршио је дабробосански митрополит, о чему је на крају године писмено извјештавао Земаљску владу.

Крај 19. и прве године 20. вијека обиљежила је борба за црквено–школску аутономију Срба, а свештеници који су завршили Рељевску богословију активно су учествовали у тој борби. Усвајањем Уредбе о црквено–школској аутономији 1905. године правни и материјални положај Богословије и конфесионалних школа је побољшан. Тада су истакнути захтијеви да Богословија у Рељеву буде под директном надлежношћу митрополита и Консисторије у Сарајеву, без уплитања Земаљске владе у њен рад. Анексија Босне и Херцеговине, проглашена у октобру 1908. године, као једнострана промјена Берлинског уговора, ставила је тадашњу „међународну заједницу“ пред свршен чин. Мало послје овог историјског догађаја, 1909. године извршена је ревизија наставног плана Богословије у Рељеву, која је тада званично названа Српско–православно богословско училиште; овај назив задржала је и у Првом свјетском рату.

Послије Сарајевског атентата 28. јуна 1914. године Земаљска влада одлучила је да суспендује црквено – школску аутономију српског народа. По наређењу Земаљске владе све српске конфесионалне школе су затворене. Као једина преостала српска школа, Богословско училиште у Рељеву наставило је да ради под појачаном контролом власти, а аустроугарска војска користила је просторије Богословије за своје потребе. Власти Сарајевског котара (среза) редовно су обавјештавале Земаљску владу о политичком и моралном држању професора Рељевске богословије. Крајем 1914. године поново је покренуто питање пресељења Богословије у Сарајево, јер је за њену нову школску зграду тамошња Црквена општина одредила земљиште, што је остварено 1917. године.

Сарајевска богословија наставила је рад у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца, односно Краљевини Југославији. На основу Уредбе Српске патријаршије, у првој половини двадесетих извршене су измјене у наставном плану богословија, чиме су све православне богословије у Краљевини изједначене у погледу петогодишњег трајања школовања; нови наставни план важио је до 1934/35. школске године.

Статус СПЦ у СР БиХ после доношења Устава из 1974. године (Годишњак ПБФ у Фочи бр. 17, 2018)

У раду аутор наглашава да су Устав и закони СФРЈ одредили да је исповједање вјере

приватна, а не јавна ствар, чиме су вјерници стављени у дискриминисан положај. Иако су Црква и држава биле формално одвојене, а црквене и вјерске заједнице имале правода самостално утврђују и уређују своју организацију, држава није чувала неутралност у вјерским питањима, него је контролисала њихов рад и мијешала се у њихове послове. Друштвена маргинализација СПЦ и притисци власти били су израженији од притисака према другим верским заједницама. То је било много примјетније после доношења Савезног устава 1974. године, којим су уведени елементи конфедералног уређења. Изграђивањем републичке државности у СР БиХ репресија према СПЦ је појачана, што се огледало у хапшењу свештеника, забранама прикупљања прилога у црквене сврхе и наставку отуђивања црквене имовине. СР БиХ била је бастион догматизма и цензуре све до краја осамдесетих година. Такође, Савезни устав наводио је загарантована права и слободе људи, а затим је садржао и неке одредбе које су проглашавале за противуставне или незаконите правне акте и радње које ова права и слободе нарушавају, да нико не смијее да користи принуду нити ограничава права другога, осим у случајевима и у поступку када су прописани законом. Ипак, уставне одредбе овог типа биле су непрецизне, непотпуне и недовољно ефикасне у забрањивању органима власти да нарушавају грађанска права и слободе. Одредбе су широко излазиле у сусрет институцијама властима, овлашћујући их да утврђују модалитете остваривања појединих права и слобода. Тако је путем закона било ограничено оно што је Устав гарантовао грађанима.

-Православна црква у средњовековној Босни и Хуму (Научна конференција «Српско писмено наслеђе и историја средњовјековне Босне и Хума», Вишеград 2017 године – издавачи: Филозофски факултет универзитета у Бањалуци и Источном Сарајеву)

Аутор наглашава у раду да је црквена организација у унутрашњости Балкана била разорена пријенасељавања словенских племена. Процес христјанизације досељених Словена није оставио дубљи траг све до времена византијског цара Василија Првог и цариградског патријарха Фотија. Од тада равноапостоли Кирило и Методије и њихови ученици шире словенско богослужење и књижевност у нашим крајевима. И пошто је Далмација 923. године после два вијека поново дошла под јурисдикцију Римске цркве, у унутрашњости Балкана сачувани су православно словенско богослужење и црквена књижевност. Српске кнежевине супротстављају се наметању универзалне јурисдикције римског првојерарха, латинске службе, као и нових догматских учења Римске цркве. Словенско православно предање у Хуму и Босни учвршћено је 1219. године, када је створена самостална Српска архиепископија, у чијем саставу су Хумска и Дабарска епископија. Православна Црква ће бити оснажена почетком 15. вијека оснивањем нове Сребреничке митрополије. Наравно, не смијемо да занемаримо чињеницу да је Српска црква у Босни и у Хуму деловала у верски изразито хетерогеним покрајинама. Присуство цркве босанске, која није била у канонском јединству са Римокатоличком или Православном црквом било врло примјетно, али домаћи споменици не доказују да је имала јеретичко учење. На тлу Босне и Херцеговине хришћанску традицију источно-грчке и византијске провенијенције могуће је пратити у више историјских слојева: у ранохришћанском периоду, у вријеме византијске доминације од 6. до 8. вијека, у периоду „народне цркве“ за вријеме владавине жупана, претходника Немањића (10.- 12. вијек) и у првим вијековима Хумске и Дабарске епархије, односно у вријеме градитељске традиције Немањића. О живом православном предању свједоче задужбине

постнемањихког периода, као и бројни стећци, са знаковима крста и хришћанском симболиком.

-Допринос Милана Радуловића обнови српског државно-црквеног права (Тематско-проблемски зборник радова у спомен Милана Радуловића, издавач: Институт за књижевност и уметност у Београду и ПБФ у Фочи 2018)

Државно – црквено право као грана правне науке било је, по мишљењу аутора, потпуно занемарено у вријеме Социјалистичке Југославије. Ова држава донијела је два савезна закона о положају вјерских заједница, у којима је спроведено строго раздвајање Цркве и државе, јер је хришћанство доживљено само као идеологија. Са падом старог режима, који је наметао атеизам као државну религију, почео је процес откривања старе вјере и реформисања модерне српске културе. У Републици Србији у тим годинама односи између државе и Цркве нису били законски уређени, положај Црквеу друштву био је нејасан, а однос Цркве према властима опрезан и резервисан. Улога цркава и верских заједница је у неким друштвеним круговима неправедно је оспоравана и нападана. Зато је однос цркава и вјерских заједница према држави дуго остао опрезан и резервисан. Послије октобарских промјена 2000. године народ је очекивао стварање новог демократског друштва, које ће чувати националне вриједности и успоставити јасне односе између државе и Цркве. Императив је било доношење новог Закона о црквама и вјерским заједницама, који ће превазићи последице лошег односа државе према Цркви у другој половини 20. века. На здравој демократској основи могуће је утврдити нове облике природних односа између државе и Цркве у остваривању историјских и националних циљева у демократском друштву 21. вијека, истицао је Милан Радуловић. Динамична и разуђена религијска структура данашње Србије представља снажан потенцијал у правцу демократизације друштва.

Закон о црквама и вјерским заједницама из 2006. године, у чијој припреми је нарочито важну улогу имао министар вера Милан Радуловић, има задатак да регулише вјерска права и слободу и да подстакне развој вјерске културе и вјерских слобода, које су суштинско питање у сваком друштву. У изради овога Закона учествовале су све традиционалне цркве и вјерске заједнице у Србији. Усвајањем Закона отворена је нова перспектива и нова етапа у односима између државе и Цркве; они више не зависе од идеологије и политичке самовоље власти, као у доба Социјалистичке Југославије. Односе између цркава и вјерских заједница и државе потребно је изградити на основима партнерства, поштујући њихову вјерску слободу и аутономију. Уређење њихових односа доприносиће напредовању друштва на свим пољима, а права улога Цркве омогућиће јој да освећује свијет.

-Јуридика природа учења Жана Калвина (Радови Филозофског факултет у Палама број 21/2019)

У овом раду аутор пише о учењу Жана Калвина, које одликује јуридика начин мишљења, свођење хришћанства на систем морала и законских прописа. Изграђујући своју вјерску заједницу Калвин је светотајински живот замијенио проповедањем Ријечи Божије, чему је намијенио највећу важност. Његово дјеловање свједочи о времену реформације, о виђењу Цркве искључиво као структуре власти, чији се однос према свијету изражава правним појмовима. Калвин не познаје појам синергије, за њега човјек није способан да слободно учествује у тајни спасења, зато он не вјерује у човјеково обожење. Напротив, Калвин учи о предестинацији,

супротстављајући човјековој грешности и изгубљености вјеру у Божију милост. Пошто је према Калвиновом схватању људски род искварен, предестинирано спасење само малог броја људи несумњиви је израз Божије милости. Примјењујући своје учење у Женеви, Жан Калвин је изградио нову скалу моралних вредности и нови систем друштвеног управљања. Песимистички и контадикторни систем Жана Калвина, изложен у његовом „Науку хришћанске вјере“, представља оправдање и догматски темељ на коме је он градио своје строго организовано пуританско друштво, уређено као хијерархија права и дужности. У том ангажованом систему хришћански живот и богословље деформисани су до своје негације, показујући колико су идеолози (мада споља теолози) реформације потцијенили претходне вијекове непрекидне Божије икономије спасења људи у богочовјечанском телу Христовом – Цркви. Суштину Калвиновог система не чине само проповиједање које конституише заједницу, него и настојање да буде обликован морал који ће објединити Цркву и државу.

-Значај Законоправила Светог Саве (Годишњак ПБФ У Фочи број 18/2019)

За аутора значај Законоправила Светог Саве је у томе што је српски народ добио хришћански поглед на Цркву, државу и друштво. Свети Сава је разумио колико је законодавна дјелатност значајна не само за организовање Цркве, него и за цјелокупан живот народа, јер Црква не означава само заједницу људи са Богом, него и међусобну заједницу људи. Свети Сава је опомињао да сви који желе да живе по Законоправилу треба да се кроз молитву и покајање очисте од сујете, мржње и зла. Народ има праве вриједности само ако живи јеванђелским животом и у својој историји оваплоћује богочовјечанске вриједности. Законоправило је резултат оригиналне кодификације римско-византијског права. Сврха црквених канона је да чланове Цркве руководе на путу обожења и спасења, а црквене епитимије имају педагошки циљ – покајање и интеграцију грешника у црквени живот. Кроз Законоправило римско-византијско право снажно је продирало у живот народа, нарочито у породично и имовинско право. Држава је рано схваћена као заједница свих верних, као мистично тијело којим управљају краљ и архиепископ. Законоправило Светог Саве уредило је црквено-грађански живот средњовековне Србије, конституишући га као правни систем трајних вриједности, које произилазе из човјекове боголикости, односно из заједнице Бога и човјека. Свети Сава је, као наставник пута који води у живот вјечни, истицао да закони треба да буду засновани на хришћанским вриједностима да би Црква и држава биле у хармоничној симфонији односа. Он је био архипастир мудрости и молитве, созерцања и друштвене одговорности, ујединивши истинску љубав према своме народу са виђењем свједока свеобухватности и јединства Православне цркве.

4. ОБРАЗОВНА ДЈЕЛАТНОСТ КАНДИДАТА

Образовна дјелатност прије првог и/или /последњег избора/реизбора

- Активан и узоран радник на научном богословском пољу Српске Православне богословије Светог Петра Сарајевског кроз рад са младим богословима које је упућивао на пољу истраживачког рада. Као радник у библиотеци био укључен и активан у истраживању и сакупљању архивске грађе која је многим професорима, студентима и богословима послужила у

научно-истраживачком раду .

Образовна дјелатност после последњег избора/реизбора –

Доцент на Православном богословском факултету у Фочи. У току свога ангажмана, кандидат је показао изузетан педагошки и наставнички квалитет као и коректан однос са студентима о чему свједоче студентске анкете на којима је оцјењен највишим оцјенама.

5. СТРУЧНА ДЈЕЛАТНОСТ КАНДИДАТА

Заједничке мастер-студије „Међурелигиозне студије и изградња мира“ у организацији Врхбосанске теологије, Православног богословског факултета, Факултета исламских наука и Факултета политичких наука, предмет: Историја односа Цркве и државе у БиХ у 20. веку“, предавања одржана током академских година: 2017/18 и 2018/2019,

Трећа Конференција српске православне омладине, у организацији Православног омладинског центра Митрополије дабробосанске „Свети Петар Сарајевски“, 8. новембар 2018. године, тема: Правни положај СПЦуБиХ у годинама Првог светског рата,

Научна конференција „Српско писано наслеђе и историја средњовјековне Босне и Хума“, Андрићев институт, Вишеград 19 – 20. јуна 2017. године, тема:

Православна црква у средњовјековној Босни и Хуму,

Шести семинар посвећен опусу Сергија Тројицког, Богословски факултет у Фочи, 28. новембар 2016. године, тема: Живот Сергија Тројицког,

Седми семинар посвећен опусу Сергија Тројицког, Богословски факултет у Фочи, 27. новембар 2018. године, тема: Утицај Сегија Тројицког на развој канонског права у Срба,

Научна конференција „Српско писано наслеђе и историја средњовјековне Босне и Хума“, Требиње, јун 2019. године, тема: Значај Законоправила Светог Саве,

Научни скуп „Наука и стварност“, Филозофски факултет Пале, 20. мај 2018, тема: Правни положај Српске православне цркве у југословенском социјализму,

Округли сто посвећен проф. Др Милану Радуловићу, Хан Пијесак, 25. јун 2019. године, учесници: Богољуб Шијаковић, Бранко Летић, Владан Бартула, отац Бранко Брежанчић, Јана Алексић, Милица Мустур, тема: Заслуге Милана Радуловића за унапређење рада Богословског факултета и Богословије у Фочи.

Ментор магистарског рада Радана Мимића „Положај Српске цркве према Душановом Законику“,

Ментор мастер-рада архимандрита Саве Илића „Утемељеност Томоса о аутокефалности Цркве у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца у канонском предању и праву Православне цркве,

Члан комисије за одбрану магистарског рада Драгана Арсића „Утицај државног правосуђа на одлуке црквеног суда у поступцима за развод брака“,

Члан комисије за одбрану докторског рада Жељка Вујадиновића „Вјерске конверзије на Балкану“.

Други кандидат и сваки наредни ако их има (све поновљено као за првог кандидата).

6. РЕЗУЛТАТ ИНТЕРВЈУА СА КАНДИДАТИМА⁴

Дана 28. 01,2021. године у просторијама Православног богословског факултета Светог Василија Острошког у Фочи са почетком у 14,30 часова а у складу са Правилником о поступку избора академског особља УИС-а, одржан је усмени интервју са кандидатом доцентом др Сашом Шољевићем. Разговор са јединим пријављеним кандидатом су водили проф. др Владимир Ступар и проф. др Ненад Тупеша, док проф. др Радомир Поповић није присуствовао заказаном интервјуу. На основу разговора са кандидатом као и на основу познавања његовог досадашњег рада, присутни чланови комисије су констатовали да доцент др Саша Шољевић својим професионалним компетенцијама, радом и обученошћу испуњава све критеријуме који су наведени у конкурс за универзитетску дјелатност у ужој научној области за коју се пријавио.

7. ИНФОРМАЦИЈА О ОДРЖАНОМ ПРЕДАВАЊУ ИЗ НАСТАВНОГ ПРЕДМЕТА КОЈИ ПРИПАДА УЖОЈ НАУЧНОЈ/УМЈЕТНИЧКОЈ ОБЛАСТИ ЗА КОЈУ ЈЕ КАНДИДАТ КОНКУРИСАО, У СКЛАДУ СА ЧЛАНОМ 93. ЗАКОНА О ВИСОКОМ ОБРАЗОВАЊУ⁵

Кандидат доцент др Саша Шољевић је ангажован у наставничком процесу на ПБФ УИС од академске 2016/17 године и због тога огледни час није одржан као и због епидемиолошких мјера које су на снази.

III ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

Експлицитно навести у табели у наставку да ли сваки кандидат испуњава услове за избор у звање или их не испуњава.

Први кандидат

Минимални услови за избор у звање ⁶	испуњава/не испуњава	Навести резултате рада (уколико испуњава)
<i>Навести списак минимално прописаних услова</i>		
П Р А В И Л Н И К О ПОСТУПКУ И УСЛОВИМА ИЗБОРА АКАДЕМСКОГ ОСОБЉА УНИВЕРЗИТЕТА У ИСТОЧНОМ САРАЈЕВУ за доцента може бити биран кандидат који има: 1. завршен други циклус студија, 2. јавно представљене		

⁴ Интервју са кандидатима за изборе у академска звања обавља се у складу са чланом 4а. Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву (Интервју подразумјева непосредан усмени разговор који комисија обавља са кандидатима у просторијама факултета/академије. Кандидатима се путем поште доставља позив за интервју у коме се наводи датум, вријеме и мјесто одржавања интервјуа.)

⁵ Кандидат за избор у наставно-научно звање, који раније није изводио наставу у високошколским установама, дужан је да пред комисијом коју формира вијеће организационе јединице, одржи предавање из наставног предмета уже научне/умјетничке области за коју је конкурисао.

⁶ У зависности у које се звање бира кандидат, навести минимално прописане услове на основу члана 77., 78. и 87. Закона о високом образовању односно на основу члана 37., 38. и 39. Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву

облике умјетничког стваралаштва и 3. показан резултате у наставном раду. (члан 39.)		
Додатно остварени резултати рада (осим минимално прописаних)		
Навести преостале публиковане радове, пројекте, менторства, ...		
Други кандидат и сваки наредни уколико их има (све поновљено као за првог)		
ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ		
<p>Увидом чланова Комисије у пристиглу конкурсну документацију, константовано је да се на конкурс објављеном у дневном листу “Глас Српске“ од 02.12.2020. године, за избор у академско звање ванредни професор или доцента за ужу научну област Филозофија религије, теологија и религиозне студије (Прмјењена теологија) –пријавио се један кандидат Саша Шољевић, доцент на Православном богословском факултету Свети Василије Острошки у Фочи, Универзитета у Источном Сарајеву. На основу анализе достављеног конкурсног материјала и научно-истраживачког рада доцента др Саше Шољевића у предходном периоду, Комисија констатује да је пријављени кандидат испунио стручне и научне услове прописане Законом о високом образовању УИС-а, Правилника о поступку и условима избора академског особља УИС-а, Сататута ПБФ и условима Конкурса за избор у научно-наставно звање ванредног професора. Комисија са задовољством предлаже наставно-научном вијећу Православног богословског факултета Свети Василије Острошки у Фочи и Сенату Универзитета у Источном Сарајеву да цијенећи наставно-научно, професионални и морално радно ангажовање кандидата у предходном периоду доцент др Саша Шољевић буде изабран у звање ванредног професора за ужу научну област Филозофија религије, теологија и религиозне студије (Прмјењена теологија предмети: Црквено право и Канонско право).</p>		

Ч Л А Н О В И   К О М И С И Ј Е:

1. Проф. др Владимир Ступар, ванредни професор, предсједник
2. Проф. др Радомир Поповић, редовни професор, члан
3. Проф. др Ненад Тупеша, ванредни професор, члан

IV ИЗДВОЈЕНО ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

Уколико неко од чланова комисије није сагласан са приједлогом о избору дужан је своје издвојено мишљење доставити у писаном облику који чини сасатвни дио овог извјештаја комисије.

Ч Л А Н К О М И С И Ј Е:

1. _____

Мјесто: _____

Датум: _____